

Nhớ Là Băng Khuâng

"*Xuân trên má nàng Thơ ngon như tình mới cắn!*". Hàn Mạc Tử (*) nằm mơ tưởng một mùa Xuân mới!

Nàng Thơ, ai, cứ đợi trong bóng tối đời người.
Những gì là vui tươi, nhắm mắt hoài...sẽ thấy?
Không phải một Thế Kỷ mà ngàn năm ngàn năm...

Hàn Mạc Tử và trăng, về với bao nhiêu chuyện! Hai mươi tám tuổi quỵện cùng gió sương tan chưa?

Trăng khi tỏ khi mờ, nhớ ai tôi muốn khóc! Người thơ - người cô độc đi giữa vườn lá xanh hay nằm trong lều tranh, tri âm là ánh sáng thấy trong hồn lãng mạn, biết bao dòng mực tuôn viết không hơn chữ Buồn!

Đó, thơ Hàn Mạc Tử.
Tôi, một thời xa xứ, nhớ về là băng khuâng...

*

Tôi nghĩ đến mùa Xuân, làm thơ buồn, cũng thế? Đời chẳng qua dòng lệ chảy thành biển thành sông...

Trong mênh mông mênh mông, thơ, kìa, cây gỗ mục!
Thơ, kìa, ôi Tổ Quốc! Hy vọng nào long lanh?

Hàn Mạc Tử quẩn quanh trong khu vườn Thượng Uyển, bước chân nào lưu luyến hẹn hò ai với ai! Xuân trên má không phai, một câu-thơ-tồn-tại! Tất cả người-con-gái đều là người-xa-xưa!

Xuân Trên Má Nàng Thơ Ngon Như Tình Mới Cắn...Định nghĩa điều Tuyệt Vọng, còn câu nào hay hơn?

Trần Văn Lệ

(*) Hàn Mạc Tử là bút hiệu cuối đời của Nguyễn Trọng Trí (22.9.1922 - 10.11.1940). Gọi Hàn Mạc Tử là gọi sai - đó là bút hiệu do Quách Tấn đề nghị, Hàn Mạc Tử chỉ âm ừ thôi chứ chưa dùng một cách chính thức. Ngoài người yêu duy nhất và chân phương, là Mộng Cầm, Hàn Mạc Tử yêu Trăng. Với Trăng, Hàn Mạc Tử nhìn ra người đẹp, người trong mộng tưởng. Ngay cả bài ca tụng Mẹ Maria, Hàn Mạc Tử cũng để hồn mình lan man như thể nói với người mình yêu, thương tha thiết và kính trọng vô cùng. "Trăng nằm sóng soãi trên cành liễu, lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe...", Hàn Mạc Tử từng thấy trăng như vậy. Cái "khuôn vàng" này, Nguyễn Du từng thấy ở Thúy Kiều: "Rõ ràng trong ngọc trắng ngà, dày dày sẵn đúc một Tòa Thiên Nhiên!"...

ReplyForward

